

М. 156. Попиталъ Іованъ Милица, Милица, кралова берка, Краля Берка баню вика. *В. 317.* 2) *эпитетъ историческаго значаща* Да не бане цхелешине. Даи ми бан ми вино пие. Со селяне сос кметове. *Д. 39. 1—3.* Та е влязалъ Татаръ паша, Тамъ е пашааъ бяла Рада, Дека иде црно фине, И пие си руино вино. Съ Петра Бана мила брата, И Ивана побратима, Петра Бана погубиха; А Ивана шосакоха, Бяла Рада поробиха. *М. 107.* 3) *название стирой монеты:* банъ-пенязъ *ср. подг. сл. харо. Гл. 172. Ср. подг. сл. св. Игнатъ Ч. 28.* Коледа. *М. 83.*

Банѣмъ *м. д. — мою.* **Банѣмъ са** — моюсь. Вали ке дѣжден, та ке го баня. *Д. 37, 39.* При вода студѣна, Да (ѣ) си змѣйници даке (дѣтж = дѣто) баняха. *Д. 80, 6, 64—65.* Селяни са чудеть за сѣзикана вода. Защо толикана спла дава, Да ли самувилно во неи банеть, Или си е вода ществено така била. *ib. 10, 27—30.* Трекѣ (уланге) пенеть, Яно, на ютрина! Разбудете съ, луди, банийте съ! *М. 357.* Мене ме майка родила, Гюрге ми име тѣрила, Благо ми млеко банана, Рядо ме огне хранила, Ройно ме вино поила. *В. 14, 71—72.*

Баня *с. ж. — минеральный источникъ.* Бани-тъ бивать толкова погорящи, колко-то отъ нѣ-глубоко извирать воды-тъ имѣ. *Л. Д. 1873 р. 66.* Кога-то единъ день билъ въ единъ нѣмски бани, чель тамъ вѣстникъ-тъ. *ib. 1875 р. 147.*

Бара *с. ж. — лужа, болото:* Даи ми, Тоне, бардакъ вода, Макаръ нека е отъ барата. *В. 77.* Прѣзъ Маиа прѣтно врѣмя ще бѣде, ако на заходъ слѣнца ся падига гѣста мъгла надъ доквы-тъ и бары-тъ. *Л. Д. 1869 р. 38.*

Барабой *(ср. чеш. brambor) с. м. — картофель:* (Прѣзъ Апрель) още ся сѣе лѣтнина: жито, ичемикъ, царевница, конопы, лентъ и барабой. *Л. Д. 1870 р. 183.* Царевница-та, барабой-тъ. *ib. 1873 р. 262.* Съ една дума тѣ бѣха дѣто са наричатъ „барабой“, дивъ и неуреденъ, и твърдъ много. *Р. 4, 32.*

Баракъ *с. м. — пудель. Ц.*

Барамъ Барвамъ *м. д. (син. пипамъ) — 1).* шунаю, трогаю, касаюсь, обхожусь, przygotowлю: Айти Марко, мое господине! Не клаи си големи каса етъ. Тукъ побарай во моя-ва коса, Да си найдешъ твоя остра сабя. *М. 102.* Па си съ разбудвамъ, тебе те побарвамъ; Кога те побарвамъ, тебе не те найдвамъ. *ib. 397.* Кога бѣше малечко о, Майка ми го нишандиса, Десно рамо карстѣ ми иматъ Стояница съ опули, Му го виде десно рамо, И съ спуши го прегушка: „А егиди мило брате!“ И той тога отгоори: „Айти сестро